

Tömpe, a kis színsárkány családjával egy rossz kabátban lakott. Suta alezredes rakta ki a jó múltkor a fészerbe: zord, kordbársony zakó.

Szeretek benne lakni,
gondolta Tömpe, csak ne
zsörtölődne annyit. Meg
ne kaffogna, hogy jaj, mi-
lyen a világ!

Sopotnik Zoltán 57

TÖMPE SZÍNEZ

Mert alig lehet tőle aludni.

És alig lehet tőle gondolni Apára, aki nagyon hiányzik.

Énekelni is alig, pedig attól legalább nem lesz szomorú. Ha Apa hallaná, egész biztosan nagyon tetszene neki. Tovább rojtosodna a füle, úgy élvezné. Tá-tá-lá-lá, zúgná vele, persze csak halkán.

Ha látta volna a mogyorófa erdőt, amit a múltkor rajzolt a csoda színeseivel, csettintett volna akkorát, akár egy földrengés.

Anyával bejárták azt az erdőt.

Játszóteret tüsszentettek a pirosas sárga levelekből, kergetőztek, hintáztak, nagyokat nevettek és Apáról beszélgettek. Tömpének akkor esett a legjobban a nevetés, ha benne volt Apa. De azért mindig volt a nevetés alján egy kis szomorú. Legalábbis a kis színsárkány így mondta.

Mint amikor savanyú a baracklekvár, tudod Anyu, olyan íze van.

Tudom, csillagom.

Tömpe apukáját Rojtosnak hívták, és Anyu szerint elutazott évekkel ezelőtt a messzi dzsungelbe, a szomszéd utcai szabóságon is túlra. Dolgozni. Kiküldetésbe. És nem tud telefonálni sem, mert a csipeszorrú krokodilok szétrágták a telefonzsinórt, meg az internet kábelt, sőt még a térerőt is.

Nemsokára, meglátod, hazajön Apa, mondta az anyukája, de Tömpe sejtette, hogy nem ilyen egyszerű a dolog. Hogy valami baj lehet. Titok lappang Rojtos körül, amit Anyu nem oszt meg vele.

És apa mit dolgozik ott a dzsungelben?, érdeklődött árván.

Gyógyít, csillagom. Tudod, a papa orvos.

Ha valakinek ott a nagy melegben fáj a feje, vagy a lába, ő megvizsgálja és gyógyszerrel ír fel neki?

58

Nem kicsim, a papát akkor hívják, ha megkopik a nénik, bácsik fantáziája. Ha szomorúak lesznek tőle, vagy dühöse.

És mit csinál velük? Belenéz a torkukba?

A szívükbe néz bele. És a lelkükbe.

De azt mondtad, hogy a fantáziájuk kopik meg.

Igen, aranyom, de a fantáziát azokon keresztül lehet gyógyítani.

Anyu, mi az a lélek?

Hát, az nehéz dolog. Attól működik a világ, a lélektől élnek az emberek.

A kakukkos óra is attól jár?

Bizony, Tömpe, okos vagy. Annak a lelkétől, aki elkészítette.

És ez a beszélő zakó is, amiben most lakunk.

Naná, nagyokos, szólalt meg a zakó barátságtalanul, megelőzve a kis színsárkány anyukáját.

Hallgass, fújt oda a zakónak a sárkánymama.

Utána, ha belenézett, mit csinál az Apu?, kérdezett Tömpe, ügyet sem vetve a krákogó ruhadarabra.

Kiszínezi a szívüket.

Olyan színes ceruzával, mint az enyém?

Dehogy is, a színsárkányok nem tüzet okádnak, hanem boldogságot, és úgy.

És az mennyi ideig tart?

Az a betegtől függ, szívem.

És ha az én fantáziám kopik meg, hazajön Apu?

A te fantáziáddal nem történhet olyan.

59

Ez nem igazság. Ki találta ki a világot ilyennek?

A miénket, Tömpe, a meseíró bácsi.

Olyan mosolygós, nagyhasú, nagybajuszos?

Nem tudom, kicsim. Azt hiszem, olyan.

Gonosz egy ember lehet, vágta rá Tömpe.

Választ sem várva felbaktatott a szobájába, magára zárta az ajtót, és egy kicsit pityergett. A zakónak már viszkedett a pityergés, de valamiért nem szólt. A kis sárkány abbahagyta, és gondolkodni kezdett, mert a sírás után csak a gondolatok jönnek, na. Olyan erősen, hogy a zakónak fájni kezdett.

Na, már, na, ne már! Harsogta.

Ne zavarj, utasította Tömpe.

Majd ha fagy! Nekem fáj, te!

Bocsánat, szeppent meg hirtelen a sárkánygyerek.

Elővette azt a rajzot a mogyorófa erdőről, meg a játszótérről, és elkezdte átmásolni a szoba falaira, vagyis a zakó belső zsebének belsejére.

Azt ott jobban színezd ki, kaffogott a zakó, oldalt meg legyen kicsit halványabb. Pirosat, meg kéket is, több zöldet már, na!

Egész éjszaka dolgozott, hogy minden ugyanolyan legyen, a zakó meg egész éjszaka magyarázott, de azért lehetett azt segítségnek nevezni. A plafonra eget kent, sötétkéket, vagyis olyan szürkészet, némi kékkel. Ahogy készen volt, megállt az erdő előtt, a szoba ajtajára vetett egy pillantást, fújtt egy nagyot, majd rálépett a kis ösvényre, ami a játszótérhez vezetett.

Azért hiányzik Anyu, pőfögte magában, vele szoktunk itt játszani. De Apu még jobban hiányzik, és már majdnem elsírta magát, amikor egy sárkánylábat vett észre, ahogy kikandikált a legvastagabb fa mögül.

60 Olyan ismerős rózsaszínes barna sárkányfoltok voltak rajta, és érdekes vanília illat terjengett a festett levegőben. Meg dohányfüst, az igazi kámfordohány füstje, hujjé! Ilyen dohányt csak egy valaki pőfékel Tömpe ismerősei közül, egyre jobban szedte lábait, hogy megpillantsa a titokzatosan illatos lábak tulajdonosát. Tudta, hogy nem lehetnek másé csak...

Apa, te mit keresel itt?, kiabált a kósza örömtől döbbenten a színsárkány gyerek.

Szia, kisfiam, szólalt meg Rojtos, én itt lakom, a hangja nyugodt volt, akár az erdő.

Há, hé, hó, mi, tessék, Apa, mi van?, ájult el majdnem Tömpe.

Ülj az ölembe Tömpe, súgta minden bokor és fa. Valamit meg kell beszélünk, szépen, nyugodtan, okosan.

A kis színsárkány gyerek kitörölt két könnycseppet a bal szeméből, nyolc könnycseppet a jobb szeméből, és bátran, dühösen Rojtos ölébe ült. Majd két percig biztosan duzzogott, de lehet, hogy több is volt az, olyan hatvanhét madárcsapásnyi. Később már csak azt vette észre, hogy átöleli az apukáját.

Hiányoztál Apuci, pityergett, közben lila felhők pőfögtek ki az orrlyukain.

Tudom, Tömpe, tudom.

De mi az, amit meg kell beszélünk, szépen, nyugodtan, okosan, és egyáltalán miért nem jöttél haza eddig?, szepegett a sárkánygyerek, meg csörömpölt, miközben másodpercenként változott a bőre színe.

Anyuci mit mondott, hol vagyok?, tette fel a világ majdnem legkomolyabb kérdését Rojtos.

Hát, azt hogy a Karcos dzsungelben gyógyítod az embereket, visszaadod a fantáziájukat, és nem tudsz telefonálni, meg levelet írni sem, a krokodilok miatt, jött a válasz, világított a feszültség.

Figyelj, kisfiam, szoríts magadhoz jól. Megvagy?

Meg, szorította csukott szemmel az apukáját Tömpe.

Kisfiam, én már nem élek, egy balesetben haltam meg a dzsungelben, szólalt meg aztán.

61

Ahogy Rojtos kimondta az utolsó vastag mondatot, váratlan dolog történt: Tömpe először még fel akart sikítani, sírni, sőt bőgni, toporzékolni, de hirtelen melegséget érzett, színes nyugalmat. Az a mondat, húha, az a mondat, úgy mászott a szívéig, akár egy százlábú. Közben magával sodort pár dolgot, amik hirtelen megjelentek Tömpe lelki szemei előtt. Beleakadt a régi házuk oldalába, magával húzva azt a szép kertet, ott a Pimasz utcában, magával gördítette az utat is, és az integető, mosolygós szomszédokat is. Plusz a világ legfinomabb dudvalekvárjából egy üveggel, amit csak a nagy tud készíteni. Meg még csomó váratlan dolgot.

Ez csak a szíved miatt van, ne félj, nyugtatta Rojtos Tömpét.

De hát, Anyu...

Anyu nem akarta elmondani neked, amíg nem vagy felkészülve rá. De azt tudta, ha megrajzoljátok azt az erdőt, előbb-utóbb feltűnök benne, és azt is, hogy akkor találkozunk. Ő rendezte így.

Ezt nem értem, Apa, sóhajtott Tömpe, és egyre boldogabb lett valamitől.

A képzelet és a szeretet képes erre. Ez a színsárcányok nagy titka, öröksége. Az embereknek már évszázadok óta próbáljuk átadni ezt a tudást, de nincsen szemük hozzá. Nem hisznek a teremtő a fantáziában, sajnos.

De az emberek nem is látnak minket?

Hát pont ez az, amiről beszélek, kisfiam. Majd később megérted.

És most mi lesz, haza jössz velem?, kérdezte Tömpe aggodalmasan.

Már itt vagyok, ebben az erdőben bármikor megtalálsz, kicsit szépítgetem, csinosítgatom, van munka bőven.

Az akkor sem ugyanaz, fújta meg Tömpét a kétségbeesés szellője.

Jöhetsz minden nap, amikor jó kedved van, ha szomorú vagy, ha nem megy a matek, vagy kötözködnék veled a Porcos fivérek a cselgáncsedzésen. Megmutatom, hogyan tudod megszerelni a mosógépet, hogyan tudsz madáretetőt ácsolni. Még áfonya fagyit is tudok neked varázsolni, ölelte
62 magához a fiát Rojtos.

És vargányás palacsintát is, olyan finomat, mint Anyu?, ezen már mind a ketten nevettek.

Bizony, még azt is, bár olyan finomat, mint az anyukád, nem hiszem, hogy tudok.

Hé, te, szomorú sárkánygyerek, gyere vissza, hallod?, hallották a zakó hangját: mintha alagútból jött volna.

Soha nem lesz kedvesebb, mondta Tömpe.

Majd beszélek veled, ne félj. Most menj, holnap várlak!, és Rojtos egy puszit nyomott fia homlokára.

Szia, Apuci.

Szia.

Már nem vagyok szomorú, mondta Tömpe a szobájába lépve. És az apukám majd elbeszélget veled, vetette oda a füstölgő zakónak.

A zakó megkönnyebbülten felsóhajtott. Mintha kivásalták volna, szép, régi szenes vasalóval.

Reggel az anyukája megállt a kis sárkány szobájának ajtaja előtt a gőzölgő kakaóval. Végre megtörtént, istenem, de boldog vagyok, sóhajtott.

Mikor belépett a szobába Tömpe éjjeliszekrényén, ott volt egy színes rajz, a házukról, Rojtosról, róla, és mindennek olyan kámfordohány szaga volt. Tömpe a sárkányok álmát aludta.

Majd elállt a lélegzete.

Na, mi lesz már, hol van a lekváros-penészes pirítósom?, hallotta a háta mögül a megszokott vidám dörmögő hangot a konyhából.